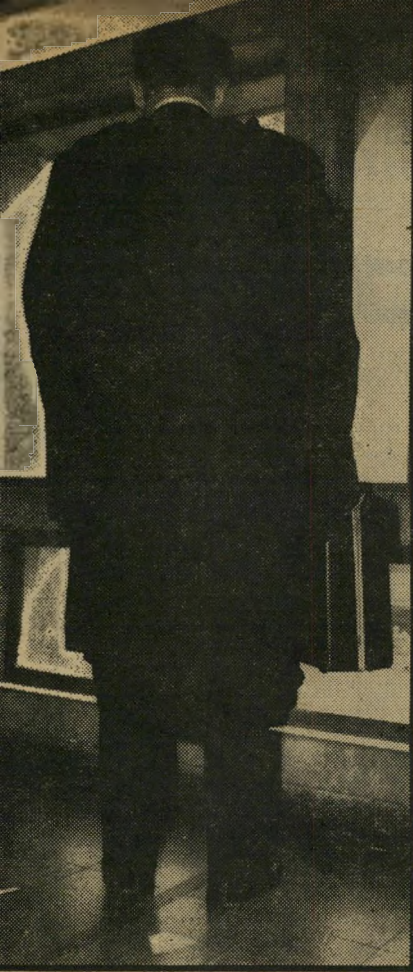

האהבה ומושלת בכיפה

(המשך מעמוד 17)

רק אז פירסמו מודעה צנועה ביומון הארץ שבישרה על נשואיהם. ההשתלשלות המהירה של המאורעות הידיניים אחריהם, שהטילו שוב את הדבר בן-אלישר לקלחת הרוגשת של מרכז האירועים, מנעה מהזוג הטרי לבלות בצולתא את ירח-הדבש שלהם. היא גם דחה את סיפור ניצחון אהבתם על חוקי הכפייה הדתית בארץ ממרכז ההתעניינות.

שם טוב

בן-אלישר נולד בראדום שבפולין לפני 47 שנים, כבן למישפחת גוטליב האמידה. אביו היה בעל מיפעל ליצור קוטיברול ואלי היה צעיר בניו. את שם מישפחתו הסב מגוטליב לבן-אלישר רק בתום מלחמת-העולם השנייה, כשנודע לו כי אביו, אלעזר, נספה במחנה-עבודה נאצי כחודשיים לפני תום המלחמה ואמו, שרה, שהצליחה להינצל מידי הנאצים, נספתה בתאונת-דרכים בדרכה לארץ. כדי להיפגש עם בן זקוניה, אלישר הוא צייר רוף ראשי הוויזיה הפרטיים של ההורים — אלי(עור), שרה(ה).

כאשר החליף גוטליב את שם מישפחתו לבן-אלישר עשה זאת ממניעים שהורים לחלוטין. הצעיר התלאביבי, שהיה כבר איש בית"ר ופעיל בהדבקות כרוזים של האצ"ל, חשב לתמוך כי בכך יוכל להגיד ציח את זכר הוריו. רק כעבור שנים, כאשר בגר והיה לאיש, גילה כי המעשה הכן והתמים השתלם ומנע ממנו צרות עצורות.

הוא גילה זאת בראשית שנות ה-50, כשהיה סטודנט עני בטורבון בפאריס ועבד למחייתו כשומר-לילה בשגרירות הישראלי. המקום היחיד שמצא בו אז אווירה כימית-מישפחתית היה בבית דוד, שהתגורר בפאריס. הוא היה מבאי ביתו. עד שהיחסים ביניהם נערכו. שכן הצעיר המופנם והנוקשה קשר קשרי-אהבה עם אשת הדוד, דיאנה. הקשרים הלכו והתהדדו קו עד שגרמו לפירוד במישפחת הדוד. באותם הימים גויס בן-אלישר על-ידי אנשי-ביטחון ישראליים והפך איש המודיעין הישראלי לביון. וכך, בין שלוחות עולמה אחת לשנייה, נשא את דיאנה לאשה והפך מעין אב לבנה, ניר-עם, שהוא למעשה בן-דודו.

בחוקי-לארץ אין מערימים. בדרך כלל, קשים מיוחדים על דרכו של רוק צעיר החפץ לשאת גרושה לאשה. בתנאי החתונה המיועד אינו מוכר ברבים ככהן. וכך קרה, שהרב שסידר את החופה והקידושין לא טרח כלל לברר אם החתן נימנה עם מישפחת כוהנים. שכן השם בן-אלישר, כמו השם גוטליב, לא עורר דאגה בליבו. אך בן-אלישר בעצמו ידע את הסוד המישפחתי. הוא ידע שמישפחתו היא משיח פתח כוהנים, וגילה כי חוקי הדת המישרנים עלולים להמיט צרות ולהערים קשיים על דרכם של אוהבים. וכאשר נאלץ לבחור בין חתונה יבשה לבין האהבה — בחר באהבה.

כמה שנים מאוחר יותר, כשהתמנה הרב אלוף מאיר עמית כראש המוסד, פרש בן-אלישר מן השירות במודיעין והתמסר כולו ללימודים. אז אירא את חפציו ויחד עם דיאנה עבר לגבעה, שם המשיך בלימודיו במכון ללימודים בינלאומיים. ובגבעה הכיר את ניצה. היכרות זו פתחה פרק חדש בחייו.

אהבה במחתרת

ניצה, ילדת ירושלים, צעירה מבן-אלישר רק בשנים אחדות. כאשר נפגשו בגבעה, לפני יותר מעשר שנים, היתה נשואה בשנייה. ליהודי אמריקאי, ביולוג במיקצועו, שעבד במשרד השווייצרי של אירגון הבריאות הבינלאומי. האהבה ביניהם התלקחה כהרף עין. לדברי מכריו היתה זו אהבה-ממבט-ראשון. אך בהיות שניהם בעלי מישפחות ומסור פלים בילדים — עם גירושיה בעלה הראשון, רופא ישראלי שירד לארצות-הברית, נטלה עימה ניצה את בתם, שהיתה אז בן גיל 13 — שמרו על אהבתם בסוד. יתכן שהדבר לא הקשה על בן-אלישר, שהיה רגיל לחיים כפולים. בהיותו איש מודיעין בכיר, אך אין ספק שהאהבה במחתרת הקי

במדינה

(המשך מעמוד 50)

כשהוא יושב בבית-קפה בפתח-תיקוה, משם נלקח לחקירה. הוא סיפר כי בליל המיקרה ישיב. ולא שמע מאומה. נודע לו על הרצח בבוקר, מפיהם של פועלים אשר עבדו בסביבה. השוטרים הבחינו כי בניגוד למנהגו, לא נעל ריאן נעלי-פלאידים, אלא נעלי-ספורט רגילות, וגם בגדיו היו נקיים ומגוהצים. למרות שסיפר כי אלה הם הבגדים שלבש בלילה שעבר, רק איש-מיסטר מנוסה, בעל חוש בלשי, יכול היה להבחין כי הבחור בן 22 נראה מבוהל, ידיו רעדו וניכר בו שהוא מסתיר סודות אפלוליים. לכן ביקש קאופמן לערוך חיפוש בביתו, והשומר הסכים. כאשר חזרו השוטרים והצייר מהחיפוש, ביקש ריאן לדבר עם קאופמן.

סיפורם בגאז. בתחילה סיפר עלילות-שודדים הידועות לו, ואשר הוא מוכן לגלותן למיטרה ולמנוע בכך שוד תכשיטים גדול. אולם הוא הסתבך בדיבוריו, והחל מדבר על שותף. אנשי המיטרה שהיו מודעים לעיקב-ריתם של שני אנשים שנתגלו במקום הרצח, המשיכו בכיוון זה של החקירה, וכדי להקדים את חברו ולצאת מהעניין כמה שאפשר יותר נקי, החל ריאן להתוודות על הרצח.

הוא סיפר כי הוא עומד להינשא, וזוקק ל-40 אלף לירות לשם כך. לכן עלה במתו הרעיון לשדוד את מיפעל-הספקה. שבקופתם חשב למצוא כסף רב. הוא גייס לשם כך את חברו, מוסטפא אחמד בן 19, ובערב הקודם יצאו קרוב לחצות, בגאז תוכניתם היתה לסמם את השומר בגאז ביסול. לשם כך נטלו איתם מהמוסך בלון גאז ביסול, ולפיתחו חיברו צינור-גומי גמיש.

הם נשאו את הגז עד למיפעל תעשייה, עברו את הגדר, אולם בתוך המיפעל חזרו בהם. משום-מה. מתוכניתם המקורית. הם חזרו על עיקבותיהם, החזירו את בלון הגאז למוסך, ובמוסך נטלו פטש ושני איזמלים לפריצת הקופה במיפעל.

הם פרצו בבעיטה את דלת החדר שבו ישן השומר, וכאשר התעורר חיפשו בכליו נשק. הוא ניסה להתנגד, ואז הרים אחד מהם לבנה שהיתה במקום, והלם בראשו. **שיחורו כפול.** מתו של השומר הביל אותם. הם שכחו את תוכניתם לפרוץ את הקופה, אשר היתה במיקרה ריקה באותו לילה. והסתפקו בנטיית 1300 ל"ג, שמצאו בארנקו של השומר. הם חזרו על עיקבותיהם. כאשר מוסטפא חולץ את נעליו בדרך, וממשיך בגרביים. הם קפצו על שער מוסך קוקה-קולה. אחרי כך שתו תה ומוסטפא הלך לדרכו ואילו ריאן, השומר, הלך לישון כמינהגו בחדר המימשר של המוסך, ובבוקר יצא משם כאילו לא קרה דבר.

בשעה 4.30 אחרי-הצהריים היתה בידי המיטרה הודאתו המלאה ברצח של השומר. ומיארורו ישמו של שותפו לעבירה. הוא נמצא בבית-קפה בפתח-תיקוה, שם עבד, והובא לתחנת-המיטרה.

הוא הודה מייד, אולם טען כי את הרצח המיטרה בלבנה ביצע חברו.

תוך 24 שעות הצליחו לפענח רצח מיטרה, אשר בוצע על-ידי אנשים בלתי-מוכרים למיטרה, לגלות את הרוצחים ולקבל את הודאותיהם המפורטות ברצח.

מאות חסרי-מעם. עבודתה המצויינת של המיטרה הקלה מאוד את עבודת התביעה.

בשעת חצות, ביום ה-24 ביוני, יכלו אנשי המיטרה לשפשף את ידיהם בסיי פוק, וללכת לישון אחרי יום-חקירות מפרך ופורר.

בשעה 7 בערב יצא צוות-מיטרה אחד עם ריאן לשיחור במקום המעשה. כאשר חזרו לתחנה, יצא צוות שני לשם שיחור עם מוסטפא.

התובע הממלכתי ונעמי-ההליכות, יהודה ויינשטיין, הציג את העובדות בפני בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, והשופטים דב לוין, ישראל גילעד ונחמיה בר-הר, ליטו, אחרי משפטי-זוטא קרה, לקבל את הודעותיהם של הנאשמים.

אפילו הסניגורים, סמי יונה וחיים קרסו, טענו רק בחציפה כי הודאות נלקחו מלקוחותיהם באיומים. עבודתה של המיטרה, במיקרה זה, היתה משכנעת ויעילה.

הסיכום: מישפט קצר אחרי חקירה מצויינת. ומאות חסרי-מעם ותכלית.

היה זה היום הקבוע למישפטו של שלמה מטמון. הוא נאשם באיגוס. בין שני שוטרים שישבו לצידו הביט הנאי שם במכונה העצומה והמסובכת שניצבה לפניו ואשר עמדה להכריע את דינו. סניי גורו שעמד לצידו לבוש חליפה רגילה החזיק בידו חבילה של חומר להזנת ה-מחשב. גם התובע שעמד ממול החזיק חבילה דומה.

הטכנאי המפעיל את המכונה נטל את חומר הראיות שהגיש לו התובע. היו שם בדיקות דם וזרע ובדיקות רוק שנעשו בחשוד, וגם תוצאות הבדיקות של דגימות זרע שנלקחו מבגדי התחתונים של המתלוננת. היה סליל שהכיל את ערו תה של המתלוננת ועדויותיהם של השוטרים שעסקו בחקירה, גבו את העדויות ונטלו את הדגימות למעבדות. הוגש גם חומר שהתייחס לטביעת אצבעו של שלמה שנמצאה על דופן המיטה בדירה שבה בוצע האונס.

אחרי סיום הטכנאי להזין את המחשב בחומר התביעה, הגישה ההגנה את ראיו-תיה, שכללו את עדותו של שלמה, אשר הכחיש הכל וטען אליבי, ואת עדות ידי-דו חיים שקד, שנתן לו אליבי לאותו ערב. כל העדויות הוגשו עם דו"ח של מכונת אמת שקבעה את מידת אמינותם של עדים, ועם דו"ח נוסף של מכונה שפותחה בטכניון, הקובעת את אמינותן של עדויות לפי תדירות גלי הקול של העדים.

כל העדויות תורגמו לשפת המחשב על-ידי עובדי בית-המישפט, והוכנסו למכונה בנוכחות הצדדים.

כדי להפעיל את המכונה לחץ הטכנאי על הכפתור המתייחס לעבירה המסויימת שבה נאשם מטמון, ואשר חזר אל המאגר של זכרון המכונה באשר לכל התקדימים המישפטיים שהצטברו במישפט הישראלי עד לאותו יום, בעבירת איגוס.

הצדדים לא נאלצו לחכות זמן רב, על המסך הופיעו אחרי כמה שניות התלטות המכונה.

השוואת העדויות הוכיחה כי שלמה ועדיו אינם אמינים, ואילו עדותה של המתלוננת נתקבלה כמהימנה. הבדיקות נשקלו ונמצאו מספקות כדי למלא את דרישות החוק באשר לרכיבי העבירה ולזו-היו של הנאשם. שלמה נמצא אשם ב-איגוס.

התובע הגיש רשימת הרשעות קודמות של שלמה, וטרופס שהדגיש כי העבירה נעשתה תוך אלימות ושימוש בכוח ופג-עה במתלוננת.

הסניגור הגיש טופס שהכיל פרטים על מצבו המישפחתי של שלמה, ותלוש משר כורתו. אחרי שניות אחדות פלטה המכונה את העונש שנגזר על שלמה לפי מדיניות העונשים הנקוטה לעבירה המסויימת ולפי חומרתה. העונש היה חמש שנות מאסר בפועל ושתי שנות מאסר על תנאי. צו מאסר ליווה את גור-הדין ושלמה